

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **P. K.**
zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem sídlem 184 00
Praha 8 – Dolní Chabry, Ledčická 649/15

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlím 702 18 Ostrava, 28. října 117

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2018 č. j. MSK 127976/2018, o
přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského

Shodu s prvopisem potvrzuje

úřadu Krnov ze dne 10. 3. 2017 č. j. KRNODO-34493/2016 zedn o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu) a uvedené rozhodnutí bylo potvrzeno.

2. Žalobce namítal, že údajný přestupek ze dne 9. 7. 2016 se prekludoval ke dni 9. 7. 2017. Poznamenal, že je bohužel všeobecně rozšířeným omylem, že novelizace prekluze přestupků spočívající v zavedení přerušování běhu prekluzivní lhůty (článek I. odst. 1 zákona č. 204/2015 Sb.) nabyla účinnosti dne 1. 10. 2015, byť zjevným úmyslem zákonodárce bylo stanovit účinnost až ke dni 1. 10. 2016. Důvodem je článek II. odst. 3 zákona č. 204/2015 Sb. Jako celek nabyl zákon účinnosti dne 1. 10. 2016, pouze některé jeho části nabyly účinnosti dříve, a to ke dni 1. 10. 2015. Pokud zákonodárce v článku II. odst. 3 zcela zřetelně uvádí, že přerušování prekluzivní lhůty se použije teprve na přestupky spáchané po nabytí účinnosti tohoto zákona, je jasné, že tato nová úprava se má použít teprve na přestupky spáchané po účinnosti celého zákona. Jiný výklad je nutné odmítnout. Dále žalobce namítal, že měření rychlosti bylo provedeno nezákonně, a to již z toho důvodu, že bylo provedeno skrytým, utajeným způsobem. Uvedl, že policisté sice mají dle § 79a silničního zákona právo měřit rychlost, ze zákona však nelze dovodit, že by tak mohli činit skrytým, utajeným způsobem, tj. bez vědomí dotčených osob. Pokud je tedy skutečně podle zákonodárce nezbytné, aby policisté měřili rychlost skrytě, měl by to v zákoně výslovně uvést. Žalobce rovněž namítal, že ověřovací list je nezákonný, neboť jej vydal stejný subjekt, který rychloměr vyrobil a který jej pravděpodobně pronajímá Policii ČR. Je tedy dán jednoznačný střet zájmů, neboť zatímco autorizované metrologické středisko má povinnost objektivně zjistit, zda rychloměr má požadované metrologické vlastnosti, výrobce, pronajímatel a často také prodejce rychloměrů – Ramet a.s. – má nepochybně největší zájem na tom, aby všechny své výrobky, byť nedisponují požadovanými metrologickými vlastnostmi, prodal a aby náklady na výrobu, seřízení, ověření, byly co nejnižší. Žalobce poukázal na § 14 správního řádu, který dle jeho názoru zcela vylučuje, aby Ramet a.s. ověřoval své vlastní výrobky. Žalobce také namítal, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze, neboť měřící vozidlo nebylo ustaveno rovnoběžně s vozovkou, čehož si povšimla i jeho spolujezdkyně. Navrhoval proto, aby byla vyslechnuta jako svědkyně. Rovněž navrhoval i výslech policistů k otázce, jak vozidlo ustavili. Správní orgán provedl toliko výslech policistů. Jeho spolujezdkyni sice správní orgán předvolal, ovšem poté, co se nedostavila, od jejího výslechu upustil. Bylo tak porušeno právo na vyslechnutí svědka v jeho prospěch. Nemůže za to, že se jeho spolujezdkyně na první předvolání nedostavila. K jeho návrhu na výslech jako účastníka řízení správní orgán poznamenal, že se nikdy k ústnímu jednání nedostavil a možnosti podat účastnickou výpověď se tak zbavil. Z žádného předvolání k ústnímu jednání nebylo možné dovodit, že by správní orgán souhlasil s tím, že provede jeho výslech jako účastníka řízení. Výpovědi policistů neodstraňují pochybnosti o ustavení měřícího vozidla. Správní orgán vyložil výpovědi svědků – policistů tendenčně v jeho neprospěch. Každý ze svědků uvedl zcela odlišnou verzi toho, jak bylo měřící vozidlo ustaveno. Podle svědka H. pomocí zaměřovacího trnu. Podle svědka K. došlo zřejmě k ustavení vozidla „od oka“ a správnost takového ustavení byla následně ověřena zkušební fotografií. Ve věci zůstaly pochybnosti o tom, jak policisté postupovali při ustavení měřícího vozidla. Namítal také, že žalovaný postupoval v rozporu s § 51 odst. 2 správního řádu a bylo rovněž porušeno jeho právo seznámit se se všemi podklady rozhodnutí. Nastala totiž

situace, kdy žalovaný vypořádával jeho námitky proti měření rychlosti pomocí „pomůcky pro vyhodnocování měření rychlosti“ vypracované společností Ramet a.s. O tom se však dozvěděl až z napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný jej nijak nevyrozuměl o tom, že doplnil podklady rozhodnutí a rovněž jej ani nepředvolal k ústnímu jednání nebo k dokazování mimo ústní jednání, v rámci kterého by žalovaný pomocí této „pomůcky“ vyhodnotil, zda bylo měření rychlosti provedeno správně či nikoliv. Je sice pravdou, že žalovaný vyrozuměl o doplnění podkladů rozhodnutí jeho advokáta v tomto řízení. Ten však nikdy nebyl zmocněn pro řízení o přestupku před správními orgány. Nemohlo se tedy jednat o účinné doručení. Navíc ani advokát nebyl předvolán k ústnímu jednání nebo dokazování mimo ústní jednání, v rámci kterého by byla „pomůcka“ provedena jako důkaz. Žalobce poukázal také na to, že v řízení o přestupku namítal, že mu policisté nechťeli ukázat úřední značky na měřicím vozidle, a tedy pojal podezření, zda se na vozidla vůbec nějaké úřední značky nacházely a případně, zda nebyly poškozeny. Za takového stavu nebylo možné uvést, že jeho důkazní návrh na ohledání rychloměru kvůli úředním značkám byl nadbytečný. K věrohodnosti policistů žalobce namítal, že správní orgán zcela pominul skutečnost, že policisté by se vystavili riziku kárného a snad i trestního stíhání, pokud by přiznali, že při měření rychlosti postupovali nesprávně. Nelze také ignorovat prokazatelnou existenci tzv. čárkového systému, který policisty nutí „zjišťovat určitý počet přestupků“. Žalovaný zcela pomíjí skutečnost, že policisté nepochybně mají zájem na tom při své výpovědi zachovat svou verzi reality, kterou uvedli v úředním záznamu. Žalobce rovněž namítal, že správní orgán dostatečně neodůvodnil svůj závěr o tom, že spáchal údajný přestupek z nevědomé nedbalosti. Poukázal také na to, že místo přestupku bylo specifikováno nejprve velmi neurčitě. Teprve až v rámci rozhodnutí správního orgánu I. stupně byly uvedeny GPS údaje vztahující se k místu přestupku. Jemu však nebyla dána možnost v prvním stupni ohledat místo přestupku a např. namítat, že měření bylo provedeno jinde nebo v místě, kde je měření rychlosti nemožné.

3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Stran namítané prekluze žalovaný uvedl, že k zániku odpovědnosti za přestupek nedošlo. Názor prezentovaný žalobcem ve vztahu k přechodným ustanovením zákona č. 204/2015 Sb. byl již opakovaně vyvrácen judikaturou. K promlčení přestupku nedošlo ani podle právní úpravy pozdější. Za zcela absurdní považuje žalovaný námitky žalobce ohledně měření rychlosti „skrytým způsobem“. Součástí činnosti Policie ČR je vedle prevence zajisté také přiměřená represe, nicméně otázka účinnosti a konkrétního použití těch či oněch metod policejní práce v určitém místě a čase není předmětem řízení o přestupku žalobce. Ověřování měřidel dle zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, není správním řízením. Námitka podjatosti společnosti Ramet a. s. je proto bezpředmětná. Pokud jde o namítanou nezákonnou účast soukromého subjektu na výběru pokut, jedná se o pouhou nepodloženou spekulaci, navíc poprvé uvedenou až v žalobě. Žalobce přitom nic konkrétního v této souvislosti netvrdí. Pouze poukazuje na výskyt obdobných případů. Žalovaný dále uvedl, že skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností. Veškeré námitky údajné nesprávnosti měření byly vyvráceny listinou „vyhodnocení záznamů ze zařízení RAMER“ (šablony měření), opatřenou v odvolacím řízení, k níž se žalobce nijak nevyjádřil. Žalovaný v odvolacím řízení vyzval žalobce, aby se vyjádřil k podkladům rozhodnutí, přičemž ho výslovně upozornil na to, že v odvolacím řízení opatřil nový podklad a tuto listinu dokonce žalobci zaslal jako přílohu výzvy. Výzvu doručoval žalovaný přímo žalobci, který v té době nebyl zastoupen žádným zmocněncem. Zmocněnec J. P. vypověděl žalobci plnou moc podáním

ze dne 18. 9. 2017. Co se týče úředních značek, pak žalobce netvrdí, že rychloměr nebyl opatřen úředními značkami, pouze spekulativně namítá, že tato skutečnost nebyla prokazována. Žalovaný dále uvedl, že již prvotní vymezení místa spáchání přestupku (na silnici I. třídy č. 57 v úseku mezi místní částí Krnov – Krásné Loučky a Krnovem, ve směru na Krnov), bylo zcela dostačující. Rozhodnutí tedy ob stojí i bez tohoto upřesnění. Žalovaný dále poukázal na to, že žalobce podal pouze blanketní odvolání, které nedoplnil o odvolací důvody, ačkoli byl k tomu vyzván a k podkladům rozhodnutí se nevyjádřil ani v odvolacím řízení. Ani nyní v žalobě žádné konkrétní námitky ohledně místa spáchání přestupku nevznáší. Odůvodnění zavinění upřesnil a doplnil žalovaný v napadeném rozhodnutí, přičemž tento postup je v rámci dvouinstančního správního řízení přípustný.

4. Za souhlasu účastníků řízení soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.
5. Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Ze správních spisů zjistil krajský soud následující skutečnosti: dne 9. 7. 2016 bylo sepsáno oznámení přestupku, v němž je uvedeno, že dne 9. 7. 2016 v 15.35 hodin v úseku Krásné Loučky – Krnov (mimo obec) překročil žalobce jako řidič motorového vozidla BMW, RZ X, stanovenou rychlost jízdy (90 km/h). Byla mu naměřena rychlost 118 km/h, po odečtení tolerance byla rychlost jízdy 114 km/h. Měření proběhlo radarem RAMER 10C. Žalobce odmítl oznámení přestupku podepsat a nevyjádřil se. Součástí spisu je záznam o přestupku včetně fotodokumentace s detailem registrační značky změřeného vozidla. Záznam o přestupku obsahuje údaje o místě měření Krásné Loučky – Krnov, konkrétně v místě podle GPS 017°38'35,375"E 50°07'00,870"N, čas měření 15.35 hodin. V konkrétním místě byla rychlost stanovena na 90 km/h. Rychlost byla měřena radarem RAMER 10C, číslo snímku z měřiče 954, výrobní číslo měřiče 15/0202. Radarovým zařízením byla naměřena rychlost jízdy 118 km/h, režim měření automatizovaný. Místo měření silnice č. I/57. Součástí spisu je rovněž úřední záznam policistů ze dne 9. 7. 2016, v němž se konstatuje, že dne 9. 7. 2016 v 15.35 hodin mezi obcemi Krnov – Krásné Loučky a Krnov (mimo obec) na silnici č. I/57 prováděla hlídka Doprávního inspektorátu Bruntál měření rychlosti jízdy. Měření bylo prováděno radarem RAMER 10C (nstržm. V.K., pprap. M. H.), umístění radaru v pozici GPS N50°07'00,870" E17°38'35,37". Obsluha radaru v uvedenou dobu nahlásila policejní hlídce vozidlo BMW 218D, RZ X, jehož řidič překročil maximální dovolenou rychlost jízdy 90 km/h, přičemž mu bylo naměřeno 118 km/h, po odečtu odchylky radaru 114 km/h. V osobě řidiče byl zjištěn P. K., nar. X, bytem K. p. C., L. 8/12. Řidiči bylo sděleno, jakého přestupku se dopustil. Řidič hlídce uvedl, že vzhledem k tomu, že se jedná o bodovaný přestupek, nesouhlasí s vyřízením na místě v blokovém řízení, a proto chce věc oznámit. Hlídka následně sepsala oznámení o přestupku, které si řidič přečetl, nafotil na mobilní telefon. Řidič se odmítl vyjádřit a rovněž odmítl oznámení podepsat. Ve spise je i ověřovací list č. 176/15 Autorizovaného metrologického střediska Ramet a. s. ze dne 13. 11. 2015 s platností do 12. 11. 2016 pro silniční radarový rychloměr RAMER 10C, výrobní číslo měřidla 15/0202, výrobce Ramet a. s. Kunovice, podle něhož rychloměr byl jako stanovené měřidlo ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze. Provedené zkoušky měřidla

prokázaly, že předložený silniční rychloměr má požadované metrologické vlastnosti. Ve spise je rovněž výpis z evidenční karty řidiče.

7. Součástí spisu je i plná moc, jíž žalobce zmocnil pana J. P. k zastupování v předmětném řízení. Plná moc je ze dne 19. 8. 2016. U ústního jednání 7. 9. 2016 byl přítomen uvedený zmocněnec žalobce. Správní orgán I. stupně provedl důkaz výše uvedenými listinami a podklady. Po ústním jednání bylo do spisu založeno podání žalobce obsahující námitky žalobce a důkazní návrhy. Správní orgán I. stupně následně nařídil jednání na 3. 11. 2016, k němuž předvolal svědky – policisty M. H. a V. K. Z protokolu o ústním jednání ze dne 3. 11. 2016 plyne, že správní orgán provedl důkaz výše uvedenými listinami a podklady a dále osvědčeními pro policisty V. K. a M. H. k měření rychlosti měřičem RAMER 10C, dále provedl důkaz výňatkem z návodu pro užití silničního radarového rychloměru RAMER 10C. Přítomný zmocněnec žalobce odkázal na předchozí písemné vyjádření žalobce a zopakoval, že nebyl dodržen návod k obsluze radaru. K provedeným důkazům a podkladům nic nenamítal. Správní orgán vyslechl svědky policisty M. H. a V. K. Svědek H. vypověděl, že v úseku mimo obec Krnov vykonával s kolegy kontrolní činnost, která spočívala v měření rychlosti projíždějících vozidel. Vozidlo policistů Škoda Octavia, ve kterém byl umístěn radar, bylo v civilním provedení a bylo ustaveno v měřícím úseku souběžně s vozovkou a radar ve vozidle byl nastaven podle návodu k obsluze. Užitý radar byl řádně opatřen úředními značkami, což před měřením policisté zkontrolovali. Svědek odmítl, že by v předmětný den užitý rychloměr vykazoval nějaká chybná měření nebo že by vznikla nějaká pochybnost o jeho správné funkci. Co se týče ustavení vozidla policistů, pak v souladu s návodem k obsluze použili zaměřovací trn. Svědek K. vypověděl, že vozidlo bylo ustaveno v souladu s návodem k obsluze, stejně tak i radar. Užitý radar byl řádně opatřen úředními značkami. V uvedený den předmětný rychloměr nevykazoval nějaká chybná měření. Svědek odmítl, že by vznikla jakákoliv pochybnost o jeho správné funkci. Stanoviště měření splňovalo podmínky stanovené návodem k obsluze. Na otázku zmocněnce, jak si policisté ověřili, že vozidlo bylo ustaveno souběžně s vozovkou, svědek odpověděl, že provedli zkušební fotografii, ze které bylo zřejmé, že vozidlo je ustaveno a zaměřeno správně a v paprsku radaru nejsou žádné předměty, které by způsobily reflexi. Před započítím měření policisté zkontrolovali všechny úřední značky a jejich počet odpovídal návodu k obsluze. Správní orgán dále provedl důkazy výpovědí svědků V. N. a D. Š. Svědek N. vypověděl, že s kolegou Š. stáli na stanovišti, kde se řešily přestupky. Hlídkou, která se nacházela ve vozidle s radarem, bylo policistům nahlášeno vozidlo tovární značky BMW šedé barvy, jeho registrační značku si již nepamatoval. Řidič vozidla s navrženým řešením přestupku uložením blokové pokuty nesouhlasil a požádal, aby věc byla oznámena správnímu úřadu. Kolega Š. vypsál tedy oznámení přestupku, které řidič odmítl podepsat a rovněž se nevyjádřil. Ve vozidle seděl pouze jeho řidič.
8. Svědek Š. vypověděl, že na základě hlášení hlídky obsluhující radar zastavil vozidlo tovární značky Mercedes šedé barvy, které překročilo dovolenou rychlost. V osobě řidiče byl ztotožněn žalobce, který se nacházel ve vozidle sám. Nabízené vyřešení přestupku uložením blokové pokuty řidič odmítl s tím, že se jedná o bodovaný přestupek. Chtěl, aby byla věc oznámena správnímu orgánu.
9. Správní orgán rovněž předvolal žalobcem navrženou svědkyni J. P., která se k úřednímu jednání přes řádné doručení bez omluvy nedostavila.

10. Následně byl pak správní spis doplněn o další podklady, a to sdělením vedoucího oddělení Policie ČR, Dopravního inspektorátu Bruntál, v němž je uvedeno, že 9. 7. 2016 byly na základě dopravně-bezpečnostní akce instruovány dvě hlídky Dopravního inspektorátu Bruntál k měření dovolené rychlosti mimo obec v úseku Krnov, místní část Krásné Loučky – Krnov, v době od 15.00 do 16.00 hodin. Volba konkrétního stanoviště v daném úseku byla na rozhodnutí velitele hlídky s ohledem na bezpečnost. Pojem „přípravek k ustavení vozidla – zaměřovací trn“ byl vysvětlen tak, že se jedná o zaměřovací přípravek, na kterém je muška a hledí a slouží k přesnému zaměření geometrie vozidla, tzn. k přesnému nastavení polohy měřiče. Byla přiložena fotodokumentace přípravku – zaměřovacího trnu, přičemž správní orgán zjistil, že na užití tohoto přípravku odkazuje i návod k obsluze použitého radaru. Dále se v označeném sdělení vedoucího oddělení Dopravního inspektorátu Bruntál uvádí, že Policie ČR, Dopravní inspektorát Bruntál disponuje pouze jedním vozidlem tovární značky Škoda Octavia, vybaveným silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C, toto vozidlo je černé barvy, jeho registrační značka je X a označený X. Všechny tyto údaje kromě registrační značky, která v době ověření rychloměru nebyla ještě tomuto vozidlu přidělena, jsou uvedeny v ověřovacím listě. Sdělení policisté doložili ověřovacím listem č. 209/16 s platností od 26. 10. 2016 vztahujícím se k vozidlu s X označeným v předmětném sdělení, v němž je uvedena i registrační značka vozidla.
11. K ústnímu jednání 10. 1. 2017 se žalobce ani jeho zmocněnec nedostavili. Správní orgán provedl důkaz listinami, a to oznámením přestupku, záznamem s fotodokumentací ze silničního rychloměru, ověřovacím listem užitého vozidla, osvědčeními č. 2829/15/54 a č. 0761/2012 opravňující policisty V. K. a M. H. k měření rychlosti, dále kopii listů z knihy měření rychlosti se záznamem kontrolovaných vozidel dne 9. 7. 2016, situačním snímkem místa měření podle údajů GPS z mapy.cz.
12. Rozhodnutím Městského úřadu Krnov ze dne 10. 3. 2017 č. j. KRNODO-34493/2016 zedn byl žalobce uznán vinným tím, že dne 9. 7. 2016 v 15.35 hodin, na silnici I/57, v úseku mezi obcí Krnov, místní částí Krásné Loučky a Krnovem, ve směru jízdy do Krnova, konkrétně v místě podle Globálního pozičního systému 50°07'00.870"N 017°38'35.375"E, jako řidič motorového vozidla tovární značky BMW šedé barvy, RZ X, o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg, jel rychlostí nejméně 114 km/h, po odečtu tolerance, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec, stanovenou zákonem (90 km/h), o méně než 30 km/h, a to nejméně o 24 km/h. Tímto jednáním porušil ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, čímž z nedbalosti spáchal přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Žalobci byla uložena pokuta 1 500 Kč podle § 12 zákona o přestupcích a podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu a povinnost zaplatit náklady řízení spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000 Kč a bylo rozhodnuto o splatnosti pokuty a nákladů řízení.
13. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce blanketní odvolání, které nebylo ani přes výzvu správního orgánu, doplněno.
14. O odvolání žalovaný rozhodl nyní napadeným rozhodnutím ze dne 11. 9. 2018 č. j. MSK 127976/2018, jímž odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
15. Ze správního spisu se rovněž podává, že k datu 18. 9. 2017 byla vypovězena plná moc, již dříve uložil žalobce J. P.

16. V průběhu odvolacího řízení žalovaný spisové podklady doplnil o pomůcku k vyhodnocení záznamu z rychloměru – Vyhodnocení záznamů ze zařízení RAMER 7CCD, RAMER 7M, RAMER 10, AD9 ze dne 25. 8. 2014, revidováno k 19. 6. 2015. Usnesením ze dne 28. 8. 2018, které bylo žalobci doručeno do datové schránky 29. 8. 2018, žalovaný vyzval žalobce k vyjádření se k podkladům rozhodnutí ve lhůtě 5 pracovních dnů od doručení usnesení. Současně jej informoval o tom, že k podkladům rozhodnutí byla doplněna pomůcka Vyhodnocení záznamů ze zařízení RAMER 7CCD, RAMER 7M, RAMER 10, AD9 ze dne 25. 8. 2014, revidovaná k 19. 6. 2015, kterou žalovaný žalobci zaslal, coby přílohu tohoto usnesení. Na tuto výzvu žalobce nereagoval a ve stanovené lhůtě se nevyjádřil. Žalovaný jednání nenařizoval. Na tomto místě krajský soud konstatuje, že jsou liché námitky žalobce, že žalovaný vyrozuměl o doplnění podkladů rozhodnutí jeho advokáta, který jím nebyl zmocněn a že se tedy nemohlo jednat o účinné doručení usnesení, jímž byl vyrozuměn o doplnění podkladů a možnosti se k nim vyjádřit. Tvzení žalovaného je v rozporu s citovaným obsahem správního spisu žalovaného. Soud současně opakuje, že k datu 28. 8. 2018 žalobce již nebyl zastoupen. K porušení § 36 odst. 3 správního řádu nedošlo.
17. Podle ust. § 3 správního řádu zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2.
18. Podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně, než 20 km/h nebo mimo obec o méně, než 30 km/h.
19. Podle ust. § 3 správního řádu, zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2.
20. Krajský soud předně konstatuje, že z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně jeden celek.
21. K namítané prekluzi krajský soud uvádí, že podle článku 2 bod 3 přechodných ustanovení zákona č. 204/2015 Sb., se ustanovení § 20 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, o přerušení běhu lhůtu zahájením řízení, použije pouze u přestupků spáchaných ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Přestože článek II. měl podle článku XXVI. téhož zákona nabýt účinnosti až dne 1. 10. 2016, je nutno učinit závěr, že jde o zjevnou legislativní chybu. Jedná se o přechodná ustanovení, která z povahy věci upravují postup adresátů měněné právní normy v době bezprostředně následující po nabytí účinnosti takové změny, a proto je jediným smysluplným výkladem takový výklad, že přechodná ustanovení nabývají účinnosti ke stejnému dni, jako změna právní normy, ke které se vztahují, tedy k 1. 10. 2015. Soud zastává názor, že správní orgány postupovaly v souladu s tímto přechodným ustanovením tak, že na přestupek žalobce spáchaný po 1. 10. 2015 již neaplikovaly původní jednoletou lhůtu pro zánik odpovědnosti za přestupek. V daných souvislostech krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 87/2018-34, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že novelizované znění § 20 zákona o přestupcích se použije již od 1. 10. 2015. Krajský soud se ztotožňuje se závěry

žalovaného, jak jsou vyjádřeny na str. 2 a 3 napadeného rozhodnutí o tom, že odpovědnost za přestupek nezanikla. Podle § 112 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti (1. 7. 2017) tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Soud souhlasí s žalovaným, který dále uvedl, že podle § 30 a násl. zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, je promlčecí doba 1 rok a přerušuje se oznámením o zahájení řízení a vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným. Podle zákona č. 250/2016 Sb., účinného dnes, přestupek nelze projednat, uplynuly-li od jeho spáchání více, než 3 roky; podle zákona č. 200/1990 Sb., uplynuly-li roky 2. Soud souhlasí s žalovaným, že na danou věc je nutno aplikovat rovněž § 41 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, podle něhož lhůty pro zánik odpovědnosti neběží po dobu řízení před soudem. První žaloba byla podána žalobcem u soudu 1. 8. 2017 a předchozí rozsudek krajského soudu nabyt právní moci 7. 2. 2018. Následně pak 20. 2. 2018 podal žalovaný kasační stížnost, o níž Nejvyšší správní soud rozhodl pravomocně ke dni 21. 7. 2018. Žalovaný tedy správně dovodil, že doba, po kterou je možné věc projednat, se tedy posunula o 341 dnů. Přestože přestupek byl spáchán dne 9. 7. 2016 a rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci 11. 9. 2018, dovodil krajský soud s ohledem na posun doby o 341 dnů, po kterou bylo možné věc projednat, že žalovaný dodržel lhůtu dvou let dle § 20 odst. 3 zákona o přestupcích, zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů, resp. tří let podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (§ 32 odst. 3).

22. K samotnému přestupku spočívajícímu v překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec v daném místě stanovené na 90 km/h, krajský soud především činí závěr, že z § 79a zákona o silničním provozu a § 62 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, jednoznačně vyplývá, že Policie České republiky je oprávněna měřit rychlost vozidel a pořizovat při tomto měření obrazové záznamy. Z žádného zákonného ustanovení neplyne, že by bylo zapovězeno, aby měření rychlosti vozidel bylo provedeno z policejního vozidla v civilním provedení. Ve vztahu k výsledku měření rychlosti je zcela irrelevantní námitka žalobce o měření rychlosti „skrytým způsobem“ bez vědomí řidiče.
23. K námitce žalobce ohledně upřesnění místa spáchání přestupku, krajský soud uvádí, že v souhrnu s podklady pro vydání rozhodnutí bylo postaveno najisto, kde ke spáchání přestupku došlo. Vymezení místa spáchání přestupku údaji: na silnici I. třídy č. 57 v úseku mezi místní částí Krnov – Krásné Loučky a Krnovem, ve směru na Krnov, s doplněním GPS údajů, bylo zcela dostačující. V projednávané věci byly v přestupkovém řízení obstarány podklady prokazující závěr, že rychlost byla naměřena v místě s nejvyšší dovolenou rychlostí 90 km/h, což plyne z oznámení o přestupku sepsaném na místě při silniční kontrole a z úředního záznamu policistů, rovněž tak ze svědeckých výpovědí policistů.
24. Krajský soud shledává nedůvodnými rovněž námitky žalobce proti měření rychlosti. Dle názoru soudu shromážděné důkazy zcela jasně prokazují skutkový děj a bez důvodných pochybností z něj vyplývá přesvědčivý závěr o tom, že se přestupek stal a že se jej dopustil

žalobce. Ve správním spisu je založeno oznámení o přestupku sepsané na místě při silniční kontrole, fotografie z měřicího zařízení, kopie ověřovacího listu předmětného měřicího zařízení vystaveného autorizovaným metrologickým střediskem, rovněž osvědčení prokazující, že policisté, kteří prováděli obsluhu měřicího zařízení, byli oprávněni k jeho ovládání. Nelze přehlédnout ani to, že žalobce bezprostředně po zastavení hlídkou Policie ČR nezpochybňoval ani překročení maximální dovolené rychlosti, ani správnost provedeného měření. Nedůvodné jsou i námitky žalobce ohledně použitého rychloměru a za spekulativní soud považuje tvrzení žalobce, že ověření předmětného silničního radarového rychloměru RAMER 10C Autorizovaným metrologickým střediskem Ramet a.s., nelze důvěřovat. Za podstatné soud považuje, že měřicí zařízení bylo ověřeno metrologickým ústavem v souladu se zákonem o metrologii, z čehož plyne závěr, že měřicí zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla. Ověřovací list je veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (viz rozsudek NSS č. j. 3 As 9/2013-35). Správnost ověřovacího listu nelze zpochybnit pouhým tvrzením žalobce, že autorizované metrologické středisko ověřující správné fungování měřidla, je zároveň jeho výrobcem. Tento závěr vyplývá i z judikatury Nejvyššího správního soudu viz např. rozsudek č. j. 7 As 186/2018-52. Ke zpochybnění správnosti ověřovacího listu musí existovat konkrétní skutkové či právní důvody vyvolávající rozumnou pochybnost. Žalobce v posuzovaném případě žádné takové důvody neuvedl. K námitkám proti měření rychlosti soud uzavírá, že pro prokazování nejvyšší dovolené rychlosti je zcela dostačující, pokud spisový materiál obsahuje oznámení přestupku policie, záznam z měřicího zařízení a platný ověřovací list k měřicímu zařízení. Rozhodujícím důkazem o spáchání přestupku žalobcem byl snímek pořízený rychloměrem, který obsahuje zcela zřetelnou fotografii zadní části motorového vozidla a fotografii detailu registrační značky vozidla, jakož i naměřenou rychlost a další údaje. Krajský soud v daných souvislostech odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 40/2017-32, který detailně popisuje průběh měření předmětným měřičem RAMER 10C. Krajský soud dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 83/2013-60, v němž Nejvyšší správní soud kromě jiného uvedl, že „pokud byla rychlost vozidla stěžovatele rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze“. Krajský soud uzavírá, že za situace, kdy rychlost vozidla žalobce byla rychloměrem zaznamenána, musela být metoda měření v souladu s návodem k obsluze. Námitky žalobce směřující do údajně nesprávně ustaveného vozidla policistů, jsou pouze spekulativní. Z výše uvedeného je zjevné, že provedené měření bylo správné. Provedení dalších důkazů navrhovaných žalobcem bylo proto zcela nadbytečné. Nadbytečnost dalších důkazů odůvodnily i správní orgány. Co se týče důkazní relevance a použitelnosti Pomůcky pro vyhodnocení měření, krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 93/2015-41, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že je mu známo, že za účelem verifikace správnosti měření rychlosti byla výrobcem silničních radarových měřičů RAMER (včetně typu RAMER 10, užitého v nyní posuzované věci) vydána pomůcka v podobě šablon, resp. mřížek, jež jsou součástí návodu k jejich užití. Přiložením této pomůcky na fotografii měřeného vozidla pořízenou rychloměrem (ve standardním rozměru, odpovídajícím formuláři záznamu o přestupku), lze velmi jednoduchým způsobem ověřit, zda byl dodržen předepsaný postup, konec citace. Za spekulativní soud považuje námitky žalobce, že je vysoce nepravděpodobné, že by policisté skutečně provedli kontrolu úředních značek před provedením měření. Z výpovědí policistů slyšených ve správním řízení bylo naopak zjištěno, že policisté postupovali v souladu s návodem k obsluze a kontrola úředních značek provedena byla. Žalobce ani

netvrdí, že rychloměr nebyl opatřen úředními značkami, jak zcela přiléhavě poznamenává žalovaný ve vyjádření k žalobě. Za popsaného stavu bylo zcela nadbytečné provádět žalobcem navrhovaný důkaz ohledáním rychloměru.

25. Nedůvodnou soud shledává i námitku žalobce, že správní orgán dostatečně neodůvodnil závěr o tom, že spáchal předmětný přestupek z nevědomé nedbalosti. Z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, které jak již výše uvedeno, tvoří jeden celek, se podává, že žalovaný posoudil formu zavinění shodně jako správní orgán, jako nedbalost. Žalovaný posoudil zavinění ve formě nedbalosti nevědomé, tedy dospěl k závěru o mírnějším druhu nedbalosti, přičemž současně uvedl, že žalobce minimálně měl a mohl vědět, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy mimo obec, neboť pravidla silničního provozu by měl, co by držitel řidičského oprávnění znát a přinejmenším pohledem na tachometr vozidla, kterému by měl věnovat pozornost, mohl zjistit rychlost jízdy. Správní orgány zavinění ve formě nedbalosti přezkoumatelným způsobem odůvodnily. V podrobnostech soud odkazuje na závěry správních orgánů obou stupňů, neboť je považuje za správné.
26. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zamítl.
27. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 31.10.2019

Mgr. Jarmila Úředníčková

samosoudkyně